

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Мажара Лідія Василівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) таких положень Закону України „Про систему гарантування вкладів фізичних осіб“ від 23 лютого 2012 року № 4452–VI (далі – Закон № 4452) у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання негативному впливу на стабільність банківської системи“ від 4 липня 2014 року № 1586–VII:

– частини другої статті 38 Закону № 4452, відповідно до якої: „Протягом дії тимчасової адміністрації уповноважена особа Фонду зобов'язана забезпечити перевірку правочинів (у тому числі договорів), вчинених (укладених) банком протягом одного року до дня запровадження тимчасової адміністрації банку, на предмет виявлення правочинів (у тому числі договорів), що є нікчемними з підстав, визначених частиною третьою цієї статті“;

– пунктів 1, 2, 3 частини третьої статті 38 Закону № 4452, якими передбачено: „Правочини (у тому числі договори) неплатоспроможного банку є нікчемними з таких підстав:

1) банк безоплатно здійснив відчуження майна, прийняв на себе зобов'язання без встановлення обов'язку контрагента щодо вчинення відповідних майнових дій, відмовився від власних майнових вимог;

2) банк до дня визнання банку неплатоспроможним взяв на себе зобов'язання, внаслідок чого він став неплатоспроможним або виконання його грошових зобов'язань перед іншими кредиторами повністю чи частково стало неможливим;

3) банк здійснив відчуження чи передав у користування або придбав (отримав у користування) майно, оплатив результати робіт та/або послуги за цінами, нижчими або вищими від звичайних (якщо оплата на 20 відсотків і більше відрізняється від вартості товарів, послуг, іншого майна, отриманого банком), або зобов'язаний здійснити такі дії в майбутньому відповідно до умов договору“.

На думку автора клопотання, оспорювані положення суперечать вимогам частини першої статті 8, частин першої, другої статті 24, частин першої, четвертої статті 41, частини першої статті 55, частини першої статті 57, статті 58 Конституції України.

Мажара Л.В. вважає, що внаслідок застосування судами оспорюваних положень Закону № 4452 було порушено її право власності на кошти та земельну ділянку, яка була предметом іпотеки за іпотечним договором, а також порушено її конституційні права на рівність, на судовий захист, на знання своїх прав і обов'язків, право не відповідати за діяння, які на час їх вчинення не визнавалися законом як правопорушення.